

WAT IS DE WERELD TOCH KLEINI

Ik stond op met een hevige gedachtegang die ik eens wou uitschrijven. Ik ging richting de bakker voor mijn zagezegd dagelijks 'lunch-pakket', die ik vervolgens wel later ging gaan betalen.

Ik ging richting de 'switch', maar eerst kwam ik 'zakman' tegen. Tjezus, wat is dat toch met die maatschappelijke mensen? Hij is dakloos, heeft een vriendin verloren aan kanker, is ziek en zoveel meer. Ik kom hem meermaals tegen. Om de 2 maand doe ik mijn was. Daar slaapt hij zich een roes uit. Eveneens toont hij een schone kant. Hij is 'lost' maar vriendelijk. En blijkbaar ontroerend voor sommigen. Want ik heb zijn gesprekken al meermaals mogen aanhoren, ondanks hij zagezegd met rust wilt gelaten worden, wilt geholpen worden door middel van hem iets te geven. En verder zwijgt als een graf. Tss, je moest eens weten. Er wordt zoveel gezegd. Stop met beoordelen en veroordelen, laat deze mens met rust. Ik mocht hem al trouwens aanhoren al hoestend en al kotsend, terwijl ik daar gezellig mijn 40-50 kg was in het donker zat te plooiën, mocht gaan opplooiën. Zeggen is makkelijk, kennen is blijkbaar een moeilijke opgave voor velen.

Zo, ik ging dus de 'switch' binnen. Voor de laatste keer(zover ik weet) ben ik een foto gaan nemen met die ene 'ipad pro'. Ik moest effe lachen toen het bleek dat ik de enige was die de camera uittestte. Ik bedoel dat demo-toestel gebruikte als mijn hulpmiddel. Haha, dat fotoalbum, ik lijk wel een promo-produkt, haha.

Ik sloot af door nog effe goedendag te zeggen aan een "mateke van mij", hij werkt daar. Ik begon over mijn bib en lift avontuur te praten. Haha, ik maak wat mee, waren mijn laatste woorden. En weg was ik...

Ik zette in looppas mijn toch verder naar de bib. Daar vroeg ik of er geen gewonden gevallen waren, naar dat flasco van gisteren.... Gelukkig niet, zegt.

Op de computer begon ik weer te toveren met mijn gedachtegang. Ik werd er effe tussen uitgehaald, door een mevrouw. Ze kwam af met de vraag: kan je iets doen voor mij? Ik hielp haar foto's over te zetten, een pdf te maken van haar curriculum vitae, enzovoort. "Je bent een schatje" zei ze me toe. Ik keek in haar ogen en zei: seneus? ik moest effe lachen. Want ik had zojuist al mijn scenario's uitgeschreven op facebook. De meest voor de hand liggende, toch. Want ik heb er al ontelbaar veel meegemaakt. ik lachte en zei: haha, de politie denkt daar anders over. Hier mijn visitekaartje...

"Wow, dank je, het is mooi. Wat ga je doen? Waar ben je mee bezig?" Ha, ik weet het niet. Dat is mijn website. ik schrijf een boek en zoveel meer, heb 1001 doelen, ben nu nog zelfs bezig met mijn site te bewerken."

"Wel, ik ga het zeker eens bekijken, nu zelfs!" Himm, bespaar je de moeite, zei ik. Tenzij je in tranen wilt vliegen... doe het eens op je gemak. Later toen ze wegging wenste me succes en bedankte ze me nog eens.

Zo, nog 18 minuten verwijderd van een 4 km afstand om bij de kinesist te geraken. Natuurlijk weer wat reacties van de mens. Ach, ik weet wat ik doe. Het waren geen slechte reacties. Maar de gezichtsuitdrukkingen zijn soms "priceless"

Toen ik bij de kinesist aankwam kreeg ik een welgemeende martelsessie voorgeschoteld, met een knipoog. Neem niet alles bloed seneus op. Mijn kinesist stond versteld van mijn vaardigheid. "Dat jij dat volhoudt. Straks weer een ijskoude douche, zeker?" Haha, ja dat kan. "(in realiteit had ik er geen tijd meer voor) Eveneens bedankte ze me voor de door 'mercis' die ze kreeg van mij als dankjewel voor al die leuke en moeilijke tijden, waar ik veel afzag, maar nooit opgaf. Want je weet het misschien niet. Het zijn daar niet voor niets martelsessies bij de kinesist. Je moet op de tanden bijten als je iets wilt halen... Vervolgens kreeg ik mijn 'code geschrift' terug. Dat moest dus mijn dankjewel-brief voorstellen. Dus achter dit bericht(staat al online) mag ik mijn dankjewel gaan digitaliseren...

Een sportman noemde me een 'kioeke beer'. Wel, dat is eens een leuk compliment, zie. Ik ging weer richting het stad in, mijn 'schuld' gaan inlossen van datgene van de ochtend. Het was precies druk, mijn tijd stond ook onder druk. Ik kwam mijn huisbaas tegen toen ik in snelvlucht naar mijn volgende afspraak moest gaan. Ik wenste hem het beste, een gelukkig nieuwjaar. Schudde hem de hand en weg was ik met mijn appeltje in lichte looppas.

Ik stond er blijkbaar voor niks. Het was pas voor volgende week. Alle, vooruit. Beter te vroeg dan te laat, haha. Ik schrijf niks op, al mijn datum-afspraken onthouden mijn hersenen. Soms ben ik dus wat mis. Maar nooit ga ik geheel in de mist.

Ik begon moe te worden en honger te krijgen. Ik had nu tijd over, dus wou ik eens mijn oma gaan controleren. Lap, tijdelijk geen halte tot 16 januari! Wel, nie neut, niet pleutel. Dan maar te voet! Echter toen ik bijna aan de dampoort was aangekomen zag ik mijn glimmende bus 3, midden in de ring, terwijl ik ver van de ring stond. Bijna een afstand van een bushalte verwijderd, was ik.

Ik begon te lopen, auto's te doen stoppen. Eveneens begonnen er wat te gaan claxoneren. Omdat ik nogal snel richting de bus vloog, en opviel door mijn aparte levensstijl. Haha, mijn lichaam, mijn trofee!

Al hijgend zat ik te bekomen van dat lopen. Ik was nu echt wel moe door die spurt. Krijg je opeens hangjongeren die je verwelkomen met "heb je het geen kou?" Ik negeerde het. "hey rhino, het is tegen u!" Alweer negeerde ik het! "I'll beat your ass!" Yeah right, kom maar op met jullie zinloos geweld, dacht ik in mijn eigen. Jo, ik heb al zoveel gezien en meegemaakt, een boek en zoveel meer. Maar zij weten dat namelijk niet, net zoals zoveel anderen.

Ik ging naar de pitazaak. Nee, niet voor een pita. Wel voor mijn beste wensen. Ik ging naar de 'delheize' om wat brood en chocolade voor op wat energie te komen, naar de bakker voor te checken of ze mijn 'groene brief' heeft ontvangen.

Nu ging ik naar mijn oma. Ik werd tegengehouden door ons buurjongentje. Hij wou zich verstoppen in mijn oma haar huis voor zijn moeder en vader. "Allee, niet te lang, he. Ik laat de deur wel open."

Ik kwam nog maar op adem en mijn oma springt bij wijze van spreken van haar stoel. Hijgend al vragend wat die 'sokken' daar doen. Euh, wat? Wat bedoel je oma? Zit gewoon effe, rust, ik wil effe eten, ik kom nog maar net binnen. "Ja, maar die sokken." Oma, serieus! Wacht effe. Allee vooruit dan, wat bedoel je? Ze ging naar de doos merci's, pakte er een uit, eveneens pakte ze de confituur. Euh, oma? Wat wou je nu zeggen? En ze was het weer kwijt...

Bedoel je die zakken turks brood van in de kelder? Ik heb je nog zo gezegd dat dit niet van mij is. Dat die van 'jean' zijn, de vriend van mijn moeder, u dochter. Na 1 dag wordt dat al oud en hard. Dat moest al lang weg zijn. Ik begrijp u, dat je niet graag eten weg smijt, maar het is slecht....

Zo, nu ga ik effe eten. Wete oma, ik vind het niet leuk dat je zegt dat ik in mijn eigen wereldje leef, dat kwetst...

Ik doe zoveel, verzwijg zoveel voor jou, om je te beschermen en emotie te besparen. Maar ik zei altijd dat ik ooit ga uitblinken. Het internet ken je helaas niet, want daar zit mijn zoveel werk in... Bon, ik zal nu eens tonen wat ik bij de kinesist moest doen... Ik toonde mijn 'marteloefening' dat ik vandaag meekreeg van mijn o zo lieve kinesist.

Die 'groene brief' kende ze al lang niet meer. Gelukkig deed familiehelp dat voor mij. Ik had namelijk gevraagd die ene 'groene brief' te gaan overhandigen bij de bakker. Voor mijn schulden af te lossen en zo wat tijd kon nemen voor mezelf.

Haha, ik wist wel dat ze het ging vergeten. Nog maar goed dat ik een bericht schreef naar familiehelp.

Haha, ik wist wel dat ze het ging vergeten. Nog maar goed dat ik een bericht schreef naar familiehelp.

De kat mocht natuurlijk niet ontbreken. Ze wou dat ik zoveel meer tijd stak in haar, om haar te aaien en weet ik nog niet wat. Maar ik moest weg en ik was moe, een beetje duizelig, wou gaan slapen. Ik heb gedaan wat ik moest doen, dus nu ging ik weer richting de bus. Alweer claxonneerden er auto's. Nee, oke. Deze keer maar een. Maar hij stak zijn duim omhoog. Eveneens kreeg ik een compliment van een voorbijganger, die gaf ik mijn visitekaartje mee...

Op de bus zat ik op een 4-zit. In de dampoort stapten er 3 mannen op van een origine die ik op dat moment niet kon achterhalen. Ik was te moe en duizelig. Elke mens is van vlees en bloed gemaakt.

2 van de 3 kwamen licht agressief voor mij gaan zitten. Totdat je besepte dat er geen plaats meer was, dat ik alleen een 4 zit in beslag nam. Ik stond mijn stoel af, begon recht te staan. Dit hadden ze niet verwacht. "Goede jongen", hoorde je hun tegen elkaar zeggen. Ik creëerde voor hun een groepsmoment door de keuze mijn stoel af te staan. Ze lachten, maakten selfies en begonnen in het Arabisch tegen mekaar te praten.

De volgende halte stapt er dan weer een mens op met een verwaterde blik" wat sta jij daar te doen, is zitten misschien teveel gevraagd?" Haha, wat ben ik soms te goed voor deze wereld.

En ja, hoor. Als schrijver heb ik zeker geen gebrek aan drama. Ik sneed de hoek af op sint-baafsplein, waar ik zojuist een patrouille van 8 man passeerde. Oh, wow. Niet weer, dacht ik. Ik hoorde voetstappen achter mij. Het waren die 8 blauwen met hun nerveuze blik die al lopend met hun wapen naar mij toe kwamen...

Tjezus, niet weer, dacht ik. Alweer ontstond er miscommunicatie totdat we opeens weer op dezelfde golfengte zaten. De een hield de wacht, de perimeter in het oog. De ander hield zijn 'piellamp' met mijn pas en visitekaartje in handen, de ander was dan weer ontgoocheld van hun flater, de ander liet zich niet kennen, de ander bewonderde mij licht maar liet dat niet blijken, stak het weg. En natuurlijk is er altijd een die bij de para's heeft gezeten...

Haha, dit geloof je toch zelf niet meer. Op den duur zijn er meer para's dan flikken. Terwijl ik dacht dat ze niet voor niks de elite-eenheid zijn. Na wat delta, bravo, charlie, aan te horen in de dispatch, mocht ik beschikken. Maar eerst stelden ze nog wat vragen...

Waarom zo in tank-top dan? Tja, ik leef voor een droom. Heb veel armoede ervaren. Mijn t-shirts werden me te klein. Ik had geen geld voor nieuwe. Het werd op den duur mijn levensstijl. Tegelijkertijd wil ik mijn immuunsysteem trainen.

En waarom nu niet naar de para's? Ik was kandidaat, mocht er nog niet in, doe nu het nodige om er in te geraken.

Waarom sneed je die bocht af? Euh, omdat ik hier misschien woon?

En waarom 3 dagen geleden met een balaclava rondlopen? Ha, serieus, ik zeg het u, je kent me niet. Het is gewoon te raar en hallucinant voor woorden dat te gaan uitleggen. Mijn leven is een gecompliceerd en hallucinant iets. Lees het kaartje, als je het lef er voor hebt, want sommigen zijn blijkbaar al snel leesmoes. Ik heb het zelfs naar de pers verstuurd. Ik weet niet of het is toegekomen. Soit, 'whatever'. Ik mountainbike veel, heb nu een klapband, ben daarom te voet. Ik heb zelfs nu een 'buf' in de plaats van een balaclava.

Kan ik er aan doen dat ik zo een figuur heb? Ik train veel, heb een aparte levensstijl, in Jims' kennen ze me, en zovele andere handelaars, eveneens. Ik ben bezig met een boek, wil nu eerst mijn opleidingen afronden.

Oke, goedenavond dan verder. 'You tell me', ik wou juist gaan slapen. Ik ben al meermaals tegengehouden. Ja, met zo een levensstijl en figuur val je natuurlijk op. Haha, i know. Dat moet ik er dan maar bijnemen.

"Dus, ja, daar heb je het. De politie u vriend." En nog geen 10 uur verder, weer aangehouden. Man, ik durf te wedden moest ik een selfie trekken van toen ze nog in loopspas gingen. Wel, dan had ik wellicht een goedkope publiciteit-hit.... Mijn boek wordt een hit, dat zeg ik je. Het is mijn levenswerk. Een dag telt 24 uur, een jaar telt 365 dagen. Ik ben er nog maar 23. Ben al 100den keren verenigd geweest met een scenario, sta ver in mijn sport en ben wel al meer dan 60 keer met de dood geconfronteerd in mijn burgerlijk leven.

Yup, die controversiële naam: DE RAMBO VAN GENT. Dat siert mij....

Ik wil nog maar mijn deur opendoen en alweer krijg ik een scenario. Mijn gsm ging uit, blijkbaar had ik een foto upgeload van iemand zijn jeugd. Die afbeelding blijkt zijn hoofdafbeelding te zijn van mijn 751 foto's die ik uploadde tijdens de ontknoping die ik schreef. Blijkbaar hadden we van elkaar niet door dat we mekaar al eens ontmoet hadden op een of ander jeugdkamp.

Wow, wat is de wereld toch echt wel klein.....

Ik wou het nog blussen. Maar ik had geen tijd voor naar 'jims' te gaan om het te gaan uitleggen of op te gaan lossen. Ik was nog effe aan het bekomen van mijn 'blauw licht' scenario. Hij verstond er de nouga ballen van, wou gewoon dat die foto weg is, klonk het. Ik begreep hem. Maar foto's moeten gedeeld worden, vind ik. Maar die foto kwam vanuit 'nowhere'. Hij heeft die foto nog nooit gezien. Terwijl ik die toch ooit had getrokken in mijn jeugd!

Wow, wat is de wereld toch echt wel klein....

Ik wou het nog blussen. Maar ik had geen tijd voor naar 'jims' te gaan om het te gaan uitleggen of op te gaan lossen. Ik was nog effe aan het bekomen van mijn 'blauw licht' scenario. Hij verstond er de nouga ballen van, wou gewoon dat die foto weg is, klonk het. Ik begreep hem. Maar foto's moeten gedeeld worden, vind ik. Maar die foto kwam vanuit 'nowhere'. Hij heeft die foto nog nooit gezien. Terwijl ik die toch ooit had getrokken in mijn jeugd!

Ik staarde door mijn ruit en dacht van: man, mijn boek wordt een hit, mijn boek wordt een hit en mijn boek wordt een hit. Ik begon mijn teksten luidop te lezen. Dan nog naar een buur te gaan. Nu weet ik hem wonen. Ik zocht namelijk een buur die me ooit tegenkwam, zijn gsm nummer verkeerd op gaf. Hij had mijn visitekaartje, ik mijn 'padfinder skills'. Alleen moet ik die nog wat aanscherpen...

Ik klopte namelijk op zijn deur, en ik had hem gevonden. Ik wist hem nu dus wonen. Alleen wist ik niet dat hij seks had op dat moment, haha. "Mijn vriendin is naakt", zei hij me. Haha, ik schoot in de lach. En zei van: "Gast, wtf. Ocharme u meiske. Gij had seks ofzo? Ge moest wel niet opendoen, he..." Zien vriendin kreeg de woorden.... Met de woorden "Wacht, het is een vriend."

Haha, 'wtf'. Ben ik de uitverkorene ofzo. Elke dag maak ik wel iets mee, of zelfs meerdere dingen...

Mijn burens zijn bang. Maar toen ik licht zag. (DEZE ZIN ONTBREEKT, ben hem nog aan het ontcijferen, soms schrijf ik veel te snel, vandaar dat ik altijd lelijk schrijf)

Man, ik mis die tijden. Die tijden van bij je buur op gesprek te kunnen komen voor de gezelligheid. Gelukkig zijn we vrienden voor het leven geworden. Ik belde een op, die komt zaterdag(ondertussen verlegd naar zondag wegens drukte). Met de ander hield ik een telefonische conversatie van wel 30 minuten...

Die gas is de 'max', heeft mensenkennis. Een paar citaten die de ronde deden in onze telefonische conversatie...

"Muziek dat luister ik niet meer, gek hé! Dat geloof je toch zelf niet! Ik kan er nog op terugvallen. Maar ik bekijk het zo. Mijn interessegebied is te groot. Muziek is mijn kracht en ik hou ervan. Alleen hou ik van teveel liedjes, terwijl een liedje al genoeg kracht heeft. Ik heb al een maand geen muziek meer geluisterd. Het is geen 'vergif'. Maar toch voel ik me nu meer open naar de mens toe, me groeien naar mijn droom toe. Eveneens blijf ik niet meer hangen aan dat ene liedje. Of in andere woorden, aan die ene gedachte. Mijn gedachtingang heeft meer tijd om na te denken, eveneens om mentaal te rusten." Dat was dus een...(van mijn kant)

Nog eentje voor het af te sluiten...

"Kijk, michael., weet je wat ik zo mooi vind aan jou? Dat je vroeger zat te freaken om die ene kinesist te betalen of aan te schaffen. Dat je toch de stap hebt gezet, je er in blijft. Dat je blijft schrijven, het is mentaal gezond, pe. Eveneens dat je standpunten kunt vergelijken of begrijpen. Velen zijn niet meer te spreken. Nu, toen ik jou hoorde praten over het leger, mijn standpunten niet wou begrijpen. Dat je 3 maand later ze toverde in een tekst schreef. Wel, dat vind ik mooi.

Ik geloof echt in jou, blijven gaan, pe. Het is alsof mijn lot me naar u heeft toegetrokken. Jij doet zoveel waar anderen van kunnen leren, je schrijft je gevoelens uit, alles is zo echt. En dat maakt het zo "freaky" Dat was dus een 2de(van mijn maat zijn kant)

Haha, weet je nog dat we mekaar zaten uit te schelden, te roepen om dat ene standpunt te verdedigen? Haha, ik mis die tijden...

"Nu ga ik kakken", met deze woorden sloot hij onze conversatie af.(die gast is geniaal, slim en droog tegelijkertijd, vooral artistiek)

Ik begon te rusten maar hoorde nog het gebonk en gekreun van bij de burens. Zie, achter seks zit geen leven. Ze is onstabiel, op het eerste zicht lijkt ze zo sterk in haar schoenen. Maar eens je een paar nachten in mijn bed komt slapen. Wel, dan besef je maar al te goed dat het een 'probleemkind' is

Toen ik teveel gehiechel en gebonk hoorde, ze opeens nog effe in de nacht op de gang begonnen te spelen, te neuken in hun douche. Wel, 'thank god' dat ik oordoppen heb!

Boem, ik lag te slapen. Opeens krijg ik telefoon: "Dag broertje, bedankt voor de cadeautjes. Ik zit nu gezellig met een glaasje bubbels in de cinema samen met 'Peter'. We gaan naar 'Star Wars' kijken". Toch vroeg ik nog een geste. Ik wou dat ze me namelijk terug toevoegt op facebook. Op een voorwaarde. Als je niet weer ellelange teksten schrijft. Pff, zus. Facebook is onbewust mijn (nieuwe) blog geworden. Ik schrijf gewoon mijn gedachtegang uit, je moet niet alles lezen, je moet me niet volgen. Ik wil je gewoon in mijn vriendenlijst, ik voel me daar goed bij.

Want, mijn berichten zijn van aparte waarde. Je kan eruit leren, van lachen, kwaad worden, leesmoed van worden. Vooral kan je ze herlezen en op elk bepaald moment gaan lezen. Ik ben gewoon een strever. Ik pomp gewoon die berichten hier nu in, omdat ik zogezegd vakantie heb. Aan bram, dit is echt geen gewierook.

Ik hield het kort. Want ik wou slapen. Ben niet echt mee met de 'ontspanfactor' van onze industrie. Ik ben een werker. Daarvoor offer ik dus veel op. Misschien wat teveel. Maar, ja. Succes komt nu eenmaal niet op jou schoot geworpen...

Vandaag zijn we een nieuwe dag. Ik deed mijn oordoppen uit. En je hoort(je raad het ook nooit) alweer gekreun van de burens. Eveneens stond ik op met een gedachtegang. Ze is er nu uit. Het heeft 3 uur geduurd deze met de hand voluit uit te schrijven. Nu moet ik ze nog digitaliseren(nu staat ze dus

online 😊). Dat noemt men dus wijskracht, dit noemt men inzet die beloofd zal worden

NEVER GIVE UP!

i
blog
like
a
BOSS

NOTE: DE ONTCIJFERING..WIL JE WETEN HOE IK MIJN MEMOIRES EN DERGELIJKE SCHRIJF? BEKIJK DAN ZEKER EENS MIJN "MY HEAD IS AN JUNGLE VIDEO". DEZE VIND JE TERUG OP MIJN WEBSITE IN DE CATEGORIE "ONE MORE BIG THING".